

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/90/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813010444
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3813010444.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Františka Kováča v trestnej veci odsúdeného Z. K. na neverejnom zasadnutí dňa 13. marca 2015 prejednal sťažnosť odsúdeného Z. K. podanú proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. novembra 2013, sp.zn. 1Nt/30/2013 a takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods.1 písm.a) Tr.por. napadnuté uznesenie **s a z r u š u j e .**

II. Podľa § 394 ods.1 Tr.por. per analógiám v spojení s § 41b ods.1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR **s a p o v o ľ u j e** obnova konania v prospech odsúdeného Z. K. v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 2T/57/2007.

III. Podľa § 400 ods.1 Tr.por. **z r u š u j e s a** rozsudok Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 2T/57/2007 zo dňa 4.7.2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.2.2008, sp.zn. 3To/113/2007 vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu a vo výroku, ktorým bol podľa § 35 ods.3 Tr.zák. zrušený výrok o treste odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do II. nápravno-výchovnej skupiny, uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza z 29.3.2005, sp.zn. 2T/61/2005 **a z r u š u j ú s a** aj ďalšie rozhodnutia na zrušené výroky uvedených rozsudkov a trestného rozkazu obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 13. novembra 2013, sp.zn. 1Nt/30/2013, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol ako nedôvodný návrh odsúdeného Z. K. na povolenie obnovy konania zo dňa 20.júna 2013, ktorý bol doručený Okresnému súdu v Prievidzi dňa 20.júna 2013.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť odsúdený Z. K.. V jej písomnom odôvodnení sám i prostredníctvom obhajcu namietal správnosť napadnutého uznesenia, ktoré nepovažoval za správne a zákonné z dôvodu, že podľa jeho názoru sú dané podmienky pre povolenie obnovy konania. Podľa názoru odsúdeného je nález Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, sp.zn. PL ÚS 106/2011 novou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pričom strata účinnosti časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. mala podľa neho za následok uloženie pôvodného trestu, ktorý je v zrejmom nepomere k závažnosti činu, k pomerom páchatel'a a v zrejmom rozpore s účelom trestu. Na základe uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a vo veci sám rozhodol tak, že podľa § 394 ods. 1 Tr. por. povolí navrhovanú obnovu konania v predmetnej trestnej veci vo výroku o treste.

Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 3Tos/104/2013 zo dňa 15.januára 2014 zamietol sťažnosť odsúdeného Z. K., ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. novembra 2013, sp.zn. 1Nt/30/2013, ktorý mu podľa § 399 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 394 ods. 1 Tr. por. zamietol

návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci v ktorej bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 4.7.2007, sp. zn. 2T/57/2007, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.2.2008, sp. zn. 3To/113/2007 uznaný za vinného z pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. k § 222 ods. 1 Tr. zák. č.140/1961 Zb. v znení zákona č. 613/2004 Z. z. (ďalej len Tr. zák.), z trestného činu násillia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1, 2 Tr. zák. a z pokračovacieho trestného činu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., § 247 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zák. a odsúdený podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do druhej nápravno-výchovnej skupiny a pri súčasnom zrušení výroku o treste odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov so zaradením do druhej nápravno-výchovnej skupiny, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 29.3.2005, sp. zn. 2T/61/2005.

Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 13. augusta 2014, sp. zn. I.ÚS 285/2014 bolo rozhodnuté tak, že základné právo Z. K. na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Tos/104/2013 z 15. januára 2014 porušené boli a z toho dôvodu zrušil vyššie uvedené uznesenie krajského súdu a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Na základe vyššie citovaného nálezu Ústavného súdu bol okresný súd povinný znovu prejednať sťažnosť odsúdeného Z. K. proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1Nt/30/2013, zo dňa 13. novembra 2013 (nepovolenie obnovy konania), preto krajský súd na podklade sťažnosti odsúdeného, ktorá mu spolu so spisom bola predložená nanovo 4. novembra 2014, preskúmal na neverejnom zasadnutí 13. marca 2015 podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia okresného súdu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného Z. K. je dôvodná.

Ústavný súd vo svojom rozhodnutí, ktorým zrušil predchádzajúce uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Tos/104/2013 z 15. januára 2014 zaujal právny názor, v ktorom uviedol: „Podľa § 35 ods. 2 starého Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005), ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatelovi trest v hornej polovici takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona (účinného od 1. januára 2006 a v znení do vyhlásenia nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011) ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Z uvedeného porovnania je zrejmé, že aj Trestný zákon účinný od 1. januára 2006 poznal ustanovenie o asperačnej zásade, ktorá ako právne pravidlo bola prevzatá z predošlej právnej úpravy. Z dôvodu totožnosti uvedeného inštitútu v oboch porovnávaných právnych úpravách je možné vyvodit', že ak by bol daný návrh na začatie konania pred ústavným súdom za účinnosti právnej úpravy podľa starého Trestného zákona, dospel by ústavný súd k rovnakým východiskovým úvahám, ako to bolo v prípade neskoršej právnej úpravy, teda podľa Trestného zákona účinného od 1. januára 2006. Krajský súd mal postupujúc podľa čl. 152 ods. 4 ústavy interpretovať obsah nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, vo vzťahu k účelu asperačnej zásady ako takej, ktorý je vyjadrený predovšetkým v sprísnených podmienkach trestania páchatelov trestných činov. „K prvkom implikovaným v ústavnom princípe právneho štátu sa radí taká interpretácia a aplikácia práva, pri ktorej sa okrem formálnych znakov právnej úpravy rešpektuje aj obsah právnej úpravy. Identifikácia obsahu právnej úpravy by sa mala začať určením účelu právnej normy.“

Ústavný súd ďalej konštatoval: „...oba súdy v pôvodnom konaní uložili sťažovateľovi trest odňatia slobody s použitím náveta časti asperačnej zásady týkajúcej sa ukladania úhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 starého Trestného zákona, pričom nemožno bez akýchkoľvek pochybností vylúčiť, že v prípade nepostupovania podľa § 35 ods. 2 starého Trestného zákona (ekvivalentne k podmienkam nového Trestného zákona podľa § 41 ods. 2 textu za bodkočiarkou, pozn.) by všeobecné súdy uložili iný, pre sťažovateľa priaznivejší trest. Keďže krajský súd v napadnutom rozhodnutí už uvedené skutočnosti nezohľadnil, porušil sťažovateľove práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).“

Krajský súd súc viazaný právnym názorom uvedeným vo vyššie citovanom náleze Ústavného súdu na základe plnenia svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že v prejednávanom prípade sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania. Na základe uvedených skutočností napadnuté uznesenie zrušil a povolil obnovu konania v prospech odsúdeného Z. K. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Keďže odsúdený v súčasnosti nevykonáva trest odňatia slobody v zmysle § 403 Tr. por. krajský súd nerozhodoval o väzbe odsúdeného.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.